

SÓS DÓRA

Muszáj Purgatórium

Idegőrlő nap volt, és sose volt vége.
Egymásra préselt hétköznapok
kollázs báláiból épültek bennem a falak.
Egy himbálózó, árva villanykörte
sovány fénykörében álltam,
unt rutinokból foltozott,
szennyos rabruhában.

És teljesítenem kellett.
A lábam odanőtt a talaj
möbius szötteséhez.
Szálai körém tekeredtek.
Végtelenbe hurkolt mintáiban
felismertem áldozataimat,
tévedéseimet.

Nem volt megállás.
Ismételnem kellett magamat,
ezt a kartonpapírrá vékonyodott,
gyűrött, megbarnult éneket.
Kétdimenziós karikatúrává
változott az arcom, grafit szemem
nem bírtam lehunyni.

De egyszer csak emlékezni kezdtem.
Elhalkult a száraz kópiaénekek.
A villanykörte felizzott mézszínű nappá,
fénye virradatba olvadt.
Régi nevetésem hallottam újra,
teli szerelemmel, óvással,
gyöngédséggel.

És a fény felébresztette az arcom.
Erőre lelttem. Kidomborodtam.
Én nem a kötelességeim vagyok,
sem csak az elvárások rabja,
az önzések szolgája
vagy mártírja a rossznak.
A szélmalomharcnak vége.

Nem harcolok többet.

Lehámoztam a rabruhát,
letelt a Muszáj Purgatórium
több ezer éve. Legyen másé
a kényszerek panasztömbje.
Betemették priccsemet a bálák.
Meztelen talpam
elindult múltam mozaikján,
és előttem volt még az új napok egyedisége.

Ismerős arcok kaleidoszkópképe,
új élmények fraktáltánca vár,
én velük vagyok egész.
általuk lesz végtelen a nyár,
és nincs több purgatóriumi tél.
Emlékek nélkül börtön a jelen,
így mindennap újjászületés.

Eloldódás

/Színesztézia: A szó testetlen gondolatokra bomlik, a gondolat pedig színes betűkre./

A szó testében,
halogén izzók
fényes dobozában
állunk.

Magunkra nézek
egy másik szögből –
furcsán ismerősek
lettünk.

Viharhozó, szűrt dörgések.
Kihagynak az izzók
fejünk fölött. Elsötétedünk,
megérkezik a vihar.

Egymásba omlunk utoljára,
dobáljuk egymásnak
frizbi-glóriánkat.
Rutinba szédülünk.

Felzabáltuk az űrt,
eltűntek a csillagok.
Tüskéfényük bemászott a bőr alá,
holdmosolyú körömágyba.

Kihűl a helyed az ágyban,
körvonalát veszi memóriatested.
Eloldódtunk.
Hagyom, hogy átmossanak a tengerek.

Megtisztulok.
Amnézia-burok a testem.
Magtalan héj.
Kába hurokban magamat kergetem.

Csak a talpam lóg ki a valóságba,
fázik. Elengedem a kezét,
Mezítláb hagyom el
a fényes dobozt.

Volt még egy gondolat,
teste is volt,
de felidézni már nem tudom.
Betűkre esett szét.